

Arrest

nr. 236 852 van 15 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2019 en dienen op 28 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 19 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers werden door het CGVS gehoord op 24 oktober 2019.

Op 20 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen werden verzoekers diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Syrisch staatsburger. U bent Arabier en soennitisch Moslim. U bent geboren in Athman, Daraa en heeft tot uw vertrek uit Syrië in de provincie Daraa verbleven.

U verliet Syrië op 5 februari 2016. U vreest gedood of opgepakt te worden in Syrië omdat u uw legerdienst ontvluchtte en vreest Daesh die alle mensen van uw dorp geïsoleerd zou hebben.

Na uw vertrek uit Syrië reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u verbleef van 25 februari 2016 tot 16 maart 2017, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verkreeg de vluchtelingenstatus op 16 maart 2017. Via hervestiging werd u samen met uw gezin, op 16 maart 2017, overgebracht naar Spanje. Op 13 augustus 2019 verliet u Spanje. U reisde via Luxemburg door naar België. In Luxemburg diende u ook een verzoek om internationale bescherming in. U ontving hieromtrent een negatieve beslissing in Luxemburg op 14 augustus 2019. U kwam aan in België op 22 augustus 2019 en diende op 28 augustus 2019 ook hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verliet Spanje omwille van het feit dat de levensomstandigheden en mogelijkheden daar niet waren wat u ervan verwacht had, gebaseerd op wat u hierover verteld werd voor uw hervestiging vanuit Griekenland. In dit opzicht haalt u aan dat het moeilijk is om werk en huisvesting te vinden in Spanje, dat jullie daar discriminatie ondervonden, en dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren. Nog vermeldt u dat u niet weet of uw verblijfsstatuut in Spanje nog steeds geldig zou zijn. Uw echtgenote haalt nog aan dat jullie niet voldoende ondersteuning kregen voor de kinderen en dat de medische zorg in Spanje ontoereikend was. U geeft verder aan dat de uiteindelijke aanleiding van uw vertrek de problemen waren die u en uw familieleden ondervonden met de Roma die in uw buurt woonden.

De kinderen van uw zus werden lastig gevallen door de kinderen van de Roma in de buurt. Hierdoor moest uw schoonbroer ingrijpen, ondersteund door de plaatselijke Marokkanen. Het kind van de Roma zou toen zijn gevallen en zijn hand gebroken hebben. Enkele dagen later werd ook uw zontje aangevallen door de kinderen van de Roma bij het speelplein. Uw vrouw verwittigde u en uw zus, waarna uw schoonbroer hier een groot probleem van maakte. Er ontstonden schermutselingen tussen uw familieleden, gesteund door de Marokkanen, en de Roma. Eén van de Marokkanen werd hierbij verwond door een mes en uw broer en schoonbroer werden in elkaar geslagen. Uiteindelijk kwam de politie tussenbeide waarna twee van de Roma opgepakt werden. De kinderen die verwondingen opgelopen hadden, werden naar het ziekenhuis gebracht. De Marokkaan die gewond geraakt was, diende klacht in tegen de Roma. De volgende dag werd u terwijl u in een winkel in de buurt was aangesproken door deze Roma, die erop aandrongen dat u uw klacht zou intrekken. U wees erop dat u niet degene was die toen klacht had ingediend tegen hen, waarop ze u begonnen te beledigen. U belde uw broer en schoonbroer op en vroeg hen de politie te bellen. Toen u de winkel verliet, werd u echter aangevallen en kreeg u een messteek in het gezicht. Ook de etalage van de winkel werd verwoest. U ging naar het ziekenhuis, waar u zich liet verzorgen voor uw messteek. Twee dagen later werd u opnieuw bedreigd door bovenstaande Roma, waarna u een officiële klacht indiende. Het zontje van uw zus zou bovendien seksueel misbruikt zijn door één van de Roma uit de buurt. De Marokkanen in de buurt raadden jullie aan omwille van bovenstaande problemen de buurt te verlaten.

Jullie besloten naar Valencia te gaan, waar jullie drie dagen verbleven bij een vriend. Jullie verblijf zorgde er echter voor dat zijn woning overbevolkt was, waardoor jullie besloten dat jullie ook daar niet langer konden blijven zodat uw vriend niet in de problemen zou komen met zijn huisbaas. Jullie probeerden om zelf een woning te vinden in Valencia, maar kwamen van een kale reis terug gezien jullie geen arbeidscontract konden voorleggen. Jullie moesten de nacht in een park doorbrengen, waarna u besloot dat het zo niet verder kon en u een vriend contacteerde in Luxemburg die jullie uitnodigde bij hem te verblijven. Ook in Luxemburg dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd u echter geweigerd op basis van het feit dat u reeds bescherming geniet in Spanje.

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u samen met uw echtgenote de volgende documenten in: een uittreksel van uw familiesamenstelling, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, een uittreksel van de burgerlijke stand op naam van uw echtgenote, een Grieks laissez-passer document op naam van uw zoontje E., en uw legerboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, namelijk dat u in Spanje het statuut van erkende vluchteling verkreeg op 16 maart 2017.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u Spanje verliet omwille van problemen met Roma in de buurt waar jullie woonden (CGVS 19/21722, p. 12-17). De problemen die u in dit opzicht beschrijft, bevinden zich in de gemeenrechtelijke sfeer. In dergelijke gevallen dient u dan ook bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten, die op hun beurt gedragsrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermd te respecteren en beschermen. Het feit dat de politie tussenbeide kwam, uw verklaringen afnam, en verschillende van deze personen arresteerde, toont bovendien aan dat u effectief op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kon rekenen (CGVS 19/21722, p. 12-17). Dat u dit ontoereikend vond, omdat er nog steeds veel problemen waren in de buurt waar u woonde en omdat daar ook veel familieleden woonden van de personen met wie jullie problemen hadden (p. 13-16), is echter niet afdoende om in dit opzicht te concluderen dat u niet op de Spaanse autoriteiten kon rekenen. Hetzelfde kan gezegd worden over het incident van seksueel misbruik waar het zoontje van uw zus het slachtoffer van werd (CGVS 19/21722, p. 15-16). Hoewel het CGVS het ten zeerste betreurt dat hij een dergelijk voorval heeft moeten meemaken, worden jullie ook in een dergelijke context geacht bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten. Gezien jullie meermaals in contact kwamen met de autoriteiten en ze ingrepen bij de andere problemen die jullie hadden met de Roma, kan verwacht worden dat jullie ook hiervoor bij hen terecht zouden kunnen (zie boven). Gevraagd of u ook van dit incident melding maakte bij de politie, zegt u echter van niet (CGVS 19/21722, p. 15). U verklaart dit niet gedaan te hebben omdat dit volgens de Spanjaarden en uw sociaal-assistent, net zoals homoseksualiteit erg normaal zouden zijn in Europa (CGVS 19/21722, p. 15-16). Er dient u hier echter op gewezen te worden dat pedofilie dermate verschilt van homoseksualiteit en in tegenstelling tot homoseksualiteit wel strafbaar is volgens de EU-wetgeving. Ook hiertegen zouden de Spaanse autoriteiten, gebonden aan het EU-acquis, gedragsrechtelijk verplicht zijn u en uw familieleden te beschermen. Van iemand met internationale bescherming mag dan ook verwacht worden dat hij voor zulke zaken beroep doet op de overheid van het land waar hij bescherming geniet.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat bovenstaand probleem zich beperkte tot een interpersoonlijk conflict in de buurt waar u toen woonde. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich van dit conflict kon ontdoen, door zich in een andere regio van Spanje te vestigen. U verklaart in dit opzicht dat u probeerde een woonplaats te vinden in een andere regio, namelijk Valencia, maar dat u daar geen onderkomen kon vinden (CGVS 19/21722, p. 13). Uit uw verklaringen hierover kan echter niet afgeleid worden dat u

dermate gezocht zou hebben naar mogelijkheden of oplossingen voor uw woon-en werksituatie in Valencia om te kunnen concluderen dat dit onmogelijk was. Nog moet hier gewezen worden op het feit dat u enkel in Valencia probeerde een woning te vinden en wanneer dit niet direct lukte, u quasi onmiddellijk besloot het land te verlaten (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u slechts drie dagen in Valencia verbleven zou hebben (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart bovendien dat er wel woningen verkrijgbaar waren, maar dat het probleem was dat u geen arbeidscontract of verzekering kon voorleggen (CGVS 19/21722, p. 13). Hiermee toont u aan dat u evenveel recht had op het vinden van een woning als Spaanse burgers, maar dat u wel aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen zoals elke Spaanse burger, wat niet gezien kan worden als een vernederende of onmenselijke behandeling in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de Spaanse overheid wat uw huisvesting betreft in gebreke zou zijn gebleven.

Nog haalde u aan dat het mogelijk is om voedselhulp te krijgen via liefdadigheidsorganisaties in Valencia en dat het mogelijk is een woning te krijgen via de gemeente voor mensen zonder arbeidscontract, maar dat men dan wel zes maanden dient te wachten (CGVS 19/21722, p. 14). Opnieuw toont u hiermee aan dat er verschillende instanties waren die hulp konden bieden voor mensen in situaties zoals de uwe in Spanje. Dat jullie zes maanden moesten wachten, kan opnieuw niet aantonen dat er geen hulp voorhanden was of dat jullie hier als vluchtelingen geen aanspraak op zouden kunnen maken. In dit geval kan namelijk verwacht worden dat u in staat zou zijn om, al dan niet met de hulp van de Spaanse autoriteiten of bepaalde organisaties, een tijdelijke oplossing te vinden om deze periode te overbruggen, in plaats van direct het land te verlaten en zich opnieuw in een onzekere situatie en procedure te storten. Hierop gewezen, stelt u dat u geen recht had op een tijdelijke woning omdat men in dit geval niet gewerkt mocht hebben voor een periode van twee jaar, wat bij u niet het geval was (CGVS 19/21722, p. 14). Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent zo werkt, kan opnieuw niet aantonen dat u hiervoor aan dermate andere voorwaarden moest voldoen dan Spaanse burgers, waardoor een dergelijke wetgeving in uw geval blij zou kunnen geven van een vernederende of onmenselijke behandeling. Dat u in het verleden wel officieel werk vond in Spanje, toont verder aan dat verwacht kan worden dat u dit in de toekomst opnieuw zou kunnen vinden, en u dus ook op basis van een arbeidscontract opnieuw de toegang zou kunnen vinden tot een woonplaats in Spanje. Nog stelt u dat er ook wel tijdelijke opvangplaatsen voorzien werden door organisaties zoals het Rode Kruis, maar dat deze ver waren van waar u zich toen bevond en dat u daar maar drie opeenvolgende nachten kon blijven (CGVS 19/21722, p. 14-15). Het CGVS kan zeker erkennen dat een dergelijke situatie niet ideaal genoemd kan worden, maar toch wijst dit erop dat er oplossingen mogelijk waren in Spanje voor mensen in uw situatie en dat daarom van u verwacht kan worden dat u er alles aan gedaan zou hebben om daar ter plaatse een oplossing te vinden voor uw probleem, zeker gezien dit maar tijdelijk zou zijn. Gezien het feit dat u in Spanje het statuut van internationaal beschermde toegekend werd, kan namelijk verwacht worden dat u meer pogingen zou doen om in Spanje zelf, desnoods op verschillende plaatsen binnen dit land, te proberen een leven op te bouwen, alvorens te besluiten het land te verlaten waarin u kon genieten van het statuut van internationaal beschermde.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u op basis van bovenstaande motieven geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u in dit geval geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ook uw levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder verklaart u dat de levensomstandigheden en mogelijkheden daar niet waren wat u ervan verwacht had gebaseerd op wat u hierover verteld werd voor uw hervestiging vanuit Griekenland. In dit opzicht haalt u aan dat het moeilijk is om werk en huisvesting te vinden in Spanje, dat jullie daar discriminatie ondervonden, dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus verkregen in Spanje. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste verklaart u dat het moeilijk was om een woning en werk te kunnen vinden in Spanje en dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren (CGVS 19/21722, p. 11, 15).

U woonde gedurende een jaar en twee maanden in een woning die voor u geregeld en betaald werd door het Rode Kruis (CGVS 19/21722, p. 8). Na afloop van de termijn waarin het Rode Kruis hiervoor instond, slaagde u erin om op basis van afspraken met de eigenaar van de woning in het huis te kunnen blijven (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel het normaal gezien een voorwaarde was dat u een arbeidscontract moest kunnen voorleggen om een woning te kunnen huren, stelde u dat de huisbaas erg inschikkelijk was omdat het eerder geregeld was met de organisatie, omdat jullie Syriërs waren en omdat u beloofde alles steeds op tijd te betalen (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel u dus het vinden van een woning verbindt aan het hebben van een arbeidscontract, toont u hiermee zelf aan dat de situatie niet altijd zo zwart-wit is en dat er ook nog andere mogelijkheden of oplossingen gevonden kunnen worden voor mensen die zich in gelijkaardige situaties als de uwe bevinden. Over het vinden van werk verklaarde u dat u geregeld werkte in de landbouwsector, maar dat dit onofficieel werk was, zonder contract (CGVS 19/21722, p. 9). Het vinden van officieel werk zou echter erg moeilijk zijn volgens u, gezien er ook onder de Spanjaarden zelf veel werkloosheid zou heersen (CGVS 19/21722, p. 11). Het CGVS erkent dat de economische situatie in Spanje verschilt van deze in België en dat het daardoor minder evident kan zijn om in Spanje werk te kunnen vinden. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven bij uw zoektocht naar werk of dat u geen toegang gehad zou hebben tot de Spaanse arbeidsmarkt. U geeft bovendien zelf aan officieel gewerkt te hebben in Spanje. Zo verklaarde u dat u een arbeidscontract had bij een hotel (CGVS 19/21722, p. 14) en een Spaans-Frans plasticbedrijf (CGVS 19/21722, p. 18). De omstandigheden waarin u moest werken in dit laatste bedrijf zouden echter veel zwaarder geweest zijn dan hoe dit werd bepaald in uw contract (CGVS 19/21722, p. 18). Ook in dit opzicht kan echter verwacht worden dat u als persoon die in Spanje het statuut van internationaal beschermde geniet, zich zou wenden tot de Spaanse autoriteiten om bescherming te zoeken tegen dergelijke vormen van misbruik, die op hun beurt gedragsrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermde dienen te respecteren en beschermen. Met uw job in het hotel zou u na tien dagen gestopt zijn, omdat er toen werd ingehouden op het leefloon dat u ontving (CGVS 19/21722, p. 18-19). Dat u geen leefloon of minder leefloon ontving omdat u werk gevonden had, kan echter allesbehalve gezien worden als een indicatie dat u niet de toegang had tot de Spaanse arbeidsmarkt, integendeel. Uw echtgenote verklaart dat niemand haar in dienst wilde nemen in Spanje omwille van het feit dat ze een hoofddoek droeg (CGVS 19/21722B, p. 8). Het dragen van een hoofddoek op de werkvloer kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Hierdoor kan het feit dat uw echtgenote om deze reden niet in dienst werd genomen niet beschouwd worden als vervolging of onmenselijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Nog stelt u dat de opleidingen die u kreeg in Spanje niet voldoende waren volgens wat u hieromtrent voor ogen had (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart hierover dat u tweemaal per week een uur taalles kreeg, wat volgens u te weinig was en helemaal anders dan het systeem in België (CGVS 19/21722, p. 11). Uw echtgenote haalt hierover nog aan dat zij niets leerde van de lessen die ze daar volgde omdat er geen differentiatie gemaakt werden tussen de verschillende niveaus van de deelnemers aan de lessen (CGVS 19/21722B, p. 6). Dat ook in dit opzicht verschillen te vinden zijn tussen verschillende EU-lidstaten, kan echter opnieuw niet gezien worden als een indicatie van het feit dat u in Spanje niet de toegang had tot het volgen van opleidingen en uw rechten daardoor dermate geschonden werden dat er sprake zou kunnen zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in uw hoofde. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u naast deze opleiding ook nog een opleiding sanitair en airconditioning heeft kunnen volgen in Spanje (CGVS 19/21722, p. 19).

Ten tweede stelt u dat jullie het slachtoffer werden van discriminatie in Spanje (CGVS 19/21722, p. 17).

U verklaarde dat er in de eerste woning waar jullie verbleven in Spanje onder andere racistische brochures aan jullie deur gekleefd werden (CGVS 19/21722, p. 17). Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Bovendien geeft het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding tot de conclusie dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen bij bovenstaande situaties. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toen terecht kon bij de organisatie die jullie ondersteunde bij jullie procedure, waarna de daders door hen werden aangepakt (CGVS 19/21722, p. 17). U had dus wel toegang tot kanalen om dergelijke daden aan te klagen in Spanje, en kan hiermee dus helemaal niet aantonen dat u zich in Spanje niet kon rekenen op effectieve bescherming van de autoriteiten tegen dergelijke daden van discriminatie. Los daarvan is discriminatie –hoe verwerpelijk ook- onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming.

Nog haalt u aan dat uw kinderen gediscrimineerd werden op school gezien kinderen van allochtone afkomst daar in aparte klassen gestopt werden (CGVS 19/21722, p. 15). Er werd u echter op gewezen dat ook in België de mogelijkheid kan bestaan dat kinderen van allochtone in aparte klassen gestopt werden om hen eerst op weg te zetten met de verwerving van een nieuwe taal en dat een dergelijke praktijk daarom niet gelijk gesteld kan worden als discriminatie op vlak van hun herkomst, maar eerder gezien moet worden als een bepaalde pedagogische aanpak inzake taalverwerving (CGVS 19/21722, p. 15). Hierdoor kan ook u hiermee bezwaarlijk blijf maken van het bestaan van enige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Uw echtgenote haalde nog aan dat jullie onvoldoende ondersteuning kregen voor de kinderen en dat jullie slechts negentig euro per maand ontvingen voor een bepaalde periode, waarna dit stopgezet werd (CGVS 19/21722B, p. 8).

Dat jullie voor een bepaalde periode wel financiële ondersteuning kregen, hoewel tijdelijk, toont echter aan dat jullie wel materiële steun ontvingen in Spanje. Dat jullie na een bepaalde periode geacht werden op uw eigen benen te staan, is echter geen onredelijke behandeling, gezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak en financiële ondersteuning enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Uit geen van deze verklaringen kan worden afgeleid dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de ondersteuning die jullie daar ontvingen.

Verder haalt uw echtgenote aan dat de medische zorgen die jullie daar ontvingen ontoereikend waren (CGVS 19/21722B, p. 8).

Uw echtgenote verklaart hieromtrent dat ze voor haar rugklachten geen vrouwelijke moslima arts kon krijgen en dat het anderhalf jaar duurde voor jullie zoontje een gepaste behandeling ontving voor de problemen die hij had met zijn amandelen (CGVS 19/21722B, p. 8). Bovenstaande elementen kunnen echter niet aantonen dat er in Spanje geen dokters aanwezig waren bij wie jullie terecht konden of dat jullie de toegang geweigerd werd tot enige vorm voor medische zorgen. Dat uw vrouw geen vrouwelijke arts kon krijgen die moslima was, of dat jullie lang moesten wachten vooraleer jullie zoontje de juiste behandeling kreeg, kan namelijk niet gezien worden als het weigeren van enige vorm van medische zorgen. Uit haar verklaringen blijkt echter enkel dat zij zelf weigerde verzorgd te worden door de

beschikbare arts en dat hoewel uw zoontje onderzocht werd en behandeld werd in Spanje de juiste behandeling te lang op zich liet wachten volgens jullie normen. Dergelijke problemen kunnen echter niet gelijkgesteld worden aan discriminatie of onmenselijke behandeling die in jullie hoofde zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

De socio-economische problemen die hierboven door u werden aangehaald, worden bovendien sterk ondermijnd door het feit dat u verklaart dat u voor het probleem met de Roma eigenlijk niet van plan was Spanje te verlaten (CGVS 19/21722, p. 14), wat erop wijst dat ze de zaken die u aanhaalde op zich eigenlijk niet van dien aard waren dat u daar geen menswaardig bestaan kon leiden.

Nog haalde u aan dat de beschermingsstatus die u ontving in Spanje van tijdelijke aard is, en dat u niet zeker weet of deze nog geldig is (CGVS 19/21722, p. 10).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze vaststellingen. Het uittreksel van de familiesamenstelling, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, het uittreksel van de burgerlijke stand op naam van uw echtgenote, het Griekse laissez-passer document op naam van uw zoontje Essam en uw legerboekje, ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, herkomst, familiebanden en verblijf in Griekenland. Geen van deze elementen wordt hier betwist.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Syrisch staatsburger. U bent Arabier en soennitisch Moslim. U bent geboren in Athman, Daraa en heeft tot uw vertrek uit Syrië in de provincie Daraa verbleven. U verliet Syrië op 5 februari 2016 omwille van de oorlog.

Uit uw verklaringen bleek dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot A. M. A. (19/21722, 8.899.066) werden aangehaald. Uw man verklaarde het volgende:

" Na uw vertrek uit Syrië reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u verbleef van 25 februari 2016 tot 16 maart 2017, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verkreeg de vluchtelingenstatus op 16 maart 2017. Via hervestiging werd u samen met uw gezin, op 16 maart 2017, overgebracht naar Spanje. Op 13 augustus 2019 verliet u Spanje. U reisde via Luxemburg door naar België. In Luxemburg diende u ook een verzoek om internationale bescherming in. U ontving hieromtrent een negatieve beslissing in Luxemburg op 14 augustus 2019. U kwam aan in België op 22 augustus 2019 en diende op 28 augustus 2019 ook hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verliet Spanje omwille van het feit dat de levensomstandigheden en mogelijkheden daar niet waren wat u ervan verwacht had, gebaseerd op wat u hierover verteld werd voor uw hervestiging vanuit Griekenland. In dit opzicht haalt u aan dat het moeilijk is om werk en huisvesting te vinden in Spanje, dat jullie daar discriminatie ondervonden, en dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren. Nog vermeldt u dat u niet weet of uw verblijfsstatuut in Spanje nog steeds geldig zou zijn. Uw echtgenote haalt nog aan dat jullie niet voldoende ondersteuning kregen voor de kinderen en dat de medische zorg in Spanje ontoereikend was. U geeft verder aan dat de uiteindelijke aanleiding van uw vertrek de problemen waren die u en uw familieleden ondervonden met de Roma die in uw buurt woonden.

De kinderen van uw zus werden lastig gevallen door de kinderen van de Roma in de buurt. Hierdoor moest uw schoonbroer ingrijpen, ondersteund door de plaatselijke Marokkanen. Het kind van de Roma zou toen zijn gevallen en zijn hand gebroken hebben. Enkele dagen later werd ook uw zoontje aangevallen door de kinderen van de Roma bij het speelplein. Uw vrouw verwittigde u en uw zus, waarna uw schoonbroer hier een groot probleem van maakte. Er ontstonden schermutselingen tussen uw familieleden, gesteund door de Marokkanen, en de Roma. Eén van de Marokkanen werd hierbij verwond door een mes en uw broer en schoonbroer werden in elkaar geslagen. Uiteindelijk kwam de politie tussenbeide waarna twee van de Roma opgepakt werden. De kinderen die verwondingen opgelopen hadden, werden naar het ziekenhuis gebracht. De Marokkaan die gewond geraakt was, diende klacht in tegen de Roma. De volgende dag werd u terwijl u in een winkel in de buurt was aangesproken door deze Roma, die erop aandrongen dat u uw klacht zou intrekken. U wees erop dat u niet degene was die toen klacht had ingediend tegen hen, waarop ze u begonnen te beledigen. U belde uw broer en schoonbroer op en vroeg hen de politie te bellen. Toen u de winkel verliet, werd u echter aangevallen en kreeg u een messteek in het gezicht. Ook de etalage van de winkel werd verwoest. U ging naar het ziekenhuis, waar u zich liet verzorgen voor uw messteek. Twee dagen later werd u opnieuw bedreigd door bovenstaande Roma, waarna u een officiële klacht indiende. Het zoontje van uw zus zou bovendien seksueel misbruikt zijn door één van de Roma uit de buurt. De Marokkanen in de buurt raadden jullie aan omwille van bovenstaande problemen de buurt te verlaten.

Jullie besloten naar Valencia te gaan, waar jullie drie dagen verbleven bij een vriend. Jullie verblijf zorgde er echter voor dat zijn woning overbevolkt was, waardoor jullie besloten dat jullie ook daar niet langer konden blijven zodat uw vriend niet in de problemen zou komen met zijn huisbaas. Jullie probeerden om zelf een woning te vinden in Valencia, maar kwamen van een kale reis terug gezien jullie geen arbeidscontract konden voorleggen. Jullie moesten de nacht in een park doorbrengen, waarna u besloot dat het zo niet verder kon en u een vriend contacteerde in Luxemburg die jullie uitnodigde bij hem te verblijven. Ook in Luxemburg dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd u echter geweigerd op basis van het feit dat u reeds bescherming geniet in Spanje.

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u samen met uw echtgenote de volgende documenten in: een uittreksel van uw familiesamenstelling, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, een uittreksel van de

burgerlijke stand op naam van uw echtgenote, een Grieks laissez-passer document op naam van uw zoontje E., en uw legerboekje."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A. M. A. (19/21722, 8.899.066). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Gezien u zich beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

" Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, namelijk dat u in Spanje het statuut van erkende vluchteling verkreeg op 16 maart 2017.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u Spanje verliet omwille van problemen met Roma in de buurt waar jullie woonden (CGVS 19/21722, p. 12-17). De problemen die u in dit opzicht beschrijft, bevinden zich in de gemeenrechtelijke sfeer. In dergelijke gevallen dient u dan ook bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten, die op hun beurt gedragsrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermden dienen te respecteren en beschermen. Het feit dat de politie tussenbeide kwam, uw verklaringen afnam, en verschillende van deze personen arresteerde, toont bovendien aan dat u effectief op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kon rekenen (CGVS 19/21722, p. 12-17). Dat u dit ontoereikend vond, omdat er nog steeds veel problemen waren in de buurt waar u woonde en omdat daar ook veel familieleden woonden van de personen met wie jullie problemen hadden (p. 13-16), is echter niet afdoende om in dit opzicht te concluderen dat u niet op de Spaanse autoriteiten kon rekenen. Hetzelfde kan gezegd worden over het incident van seksueel misbruik waar het zoontje van uw zus het slachtoffer van werd (CGVS 19/21722, p. 15-16). Hoewel het CGVS het ten zeerste betreurt dat hij een dergelijk voorval heeft moeten meemaken, worden jullie ook in een dergelijke context geacht bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten. Gezien jullie meermaals in contact kwamen met de autoriteiten en ze ingrepen bij de andere problemen die jullie hadden met de Roma, kan verwacht worden dat jullie ook hiervoor bij hen terecht zouden kunnen (zie boven). Gevraagd of u ook van dit incident melding maakte bij de politie, zegt u echter van niet (CGVS 19/21722, p. 15). U verklaart dit niet gedaan te hebben omdat dit volgens de Spanjaarden en uw sociaal-assistent, net zoals homoseksualiteit erg normaal zouden zijn in Europa (CGVS 19/21722, p. 15-16). Er dient u hier echter op gewezen te worden dat pedofilie dermate verschilt van homoseksualiteit en in tegenstelling tot homoseksualiteit wel strafbaar is volgens de EU-wetgeving. Ook hiertegen zouden de Spaanse autoriteiten, gebonden aan het EU-acquis, gedragsrechtelijk verplicht zijn u en uw familieleden te beschermen. Van iemand met internationale bescherming mag dan ook verwacht worden dat hij voor zulke zaken beroep doet op de overheid van het land waar hij bescherming geniet.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat bovenstaand probleem zich beperkte tot een interpersoonlijk conflict in de buurt waar u toen woonde. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich van dit conflict kon ontdoen, door zich in een andere regio van Spanje te vestigen. U verklaart in dit opzicht dat u probeerde

een woonplaats te vinden in een andere regio, namelijk Valencia, maar dat u daar geen onderkomen kon vinden (CGVS 19/21722, p. 13). Uit uw verklaringen hierover kan echter niet afgeleid worden dat u dermate gezocht zou hebben naar mogelijkheden of oplossingen voor uw woon-en werksituatie in Valencia om te kunnen concluderen dat dit onmogelijk was. Nog moet hier gewezen worden op het feit dat u enkel in Valencia probeerde een woning te vinden en wanneer dit niet direct lukte, u quasi onmiddellijk besloot het land te verlaten (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u slechts drie dagen in Valencia verbleven zou hebben (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart bovendien dat er wel woningen verkrijgbaar waren, maar dat het probleem was dat u geen arbeidscontract of verzekering kon voorleggen (CGVS 19/21722, p. 13). Hiermee toont u aan dat u evenveel recht had op het vinden van een woning als Spaanse burgers, maar dat u wel aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen zoals elke Spaanse burger, wat niet gezien kan worden als een vernederende of onmenselijke behandeling in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de Spaanse overheid wat uw huisvesting betreft in gebreke zou zijn gebleven.

Nog haalde u aan dat het mogelijk is om voedselhulp te krijgen via liefdadigheidsorganisaties in Valencia en dat het mogelijk is een woning te krijgen via de gemeente voor mensen zonder arbeidscontract, maar dat men dan wel zes maanden dient te wachten (CGVS 19/21722, p. 14). Opnieuw toont u hiermee aan dat er verschillende instanties waren die hulp konden bieden voor mensen in situaties zoals de uwe in Spanje. Dat jullie zes maanden moesten wachten, kan opnieuw niet aantonen dat er geen hulp voorhanden was of dat jullie hier als vluchtelingen geen aanspraak op zouden kunnen maken. In dit geval kan namelijk verwacht worden dat u in staat zou zijn om, al dan niet met de hulp van de Spaanse autoriteiten of bepaalde organisaties, een tijdelijke oplossing te vinden om deze periode te overbruggen, in plaats van direct het land te verlaten en zich opnieuw in een onzekere situatie en procedure te storten. Hierop gewezen, stelt u dat u geen recht had op een tijdelijke woning omdat men in dit geval niet gewerkt mocht hebben voor een periode van twee jaar, wat bij u niet het geval was (CGVS 19/21722, p. 14). Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent zo werkt, kan opnieuw niet aantonen dat u hiervoor aan dermate andere voorwaarden moest voldoen dan Spaanse burgers, waardoor een dergelijke wetgeving in uw geval blijf zou kunnen geven van een vernederende of onmenselijke behandeling. Dat u in het verleden wel officieel werk vond in Spanje, toont verder aan dat verwacht kan worden dat u dit in de toekomst opnieuw zou kunnen vinden, en u dus ook op basis van een arbeidscontract opnieuw de toegang zou kunnen vinden tot een woonplaats in Spanje. Nog stelt u dat er ook wel tijdelijke opvangplaatsen voorzien werden door organisaties zoals het Rode Kruis, maar dat deze ver waren van waar u zich toen bevond en dat u daar maar drie opeenvolgende nachten kon blijven (CGVS 19/21722, p. 14-15). Het CGVS kan zeker erkennen dat een dergelijke situatie niet ideaal genoemd kan worden, maar toch wijst dit erop dat er oplossingen mogelijk waren in Spanje voor mensen in uw situatie en dat daarom van u verwacht kan worden dat u er alles aan gedaan zou hebben om daar ter plaatse een oplossing te vinden voor uw probleem, zeker gezien dit maar tijdelijk zou zijn. Gezien het feit dat u in Spanje het statuut van internationaal beschermde toegekend werd, kan namelijk verwacht worden dat u meer pogingen zou doen om in Spanje zelf, desnoods op verschillende plaatsen binnen dit land, te proberen een leven op te bouwen, alvorens te besluiten het land te verlaten waarin u kon genieten van het statuut van internationaal beschermde.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u op basis van bovenstaande motieven geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u in dit geval geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ook uw levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder verklaart u dat de levensomstandigheden en mogelijkheden daar niet waren wat u ervan verwacht had gebaseerd op wat u hierover verteld werd voor uw hervestiging vanuit Griekenland. In dit opzicht haalt u aan dat het moeilijk is om werk en huisvesting te vinden in Spanje, dat jullie daar discriminatie ondervonden, dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status

diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus verkregen in Spanje. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste verklaart u dat het moeilijk was om een woning en werk te kunnen vinden in Spanje en dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren (CGVS 19/21722, p. 11, 15).

U woonde gedurende een jaar en twee maanden in een woning die voor u geregeld en betaald werd door het Rode Kruis (CGVS 19/21722, p. 8). Na afloop van de termijn waarin het Rode Kruis hiervoor instond, slaagde u erin om op basis van afspraken met de eigenaar van de woning in het huis te kunnen blijven (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel het normaal gezien een voorwaarde was dat u een arbeidscontract moest kunnen voorleggen om een woning te kunnen huren, stelde u dat de huisbaas erg inschikkelijk was omdat het eerder geregeld was met de organisatie, omdat jullie Syriërs waren en omdat u beloofde alles steeds op tijd te betalen (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel u dus het vinden van een woning verbindt aan het hebben van een arbeidscontract, toont u hiermee zelf aan dat de situatie niet altijd zo zwart-wit is en dat er ook nog andere mogelijkheden of oplossingen gevonden kunnen worden voor mensen die zich in gelijkaardige situaties als de uwe bevinden. Over het vinden van werk verklaarde u dat u geregeld werkte in de landbouwsector, maar dat dit onofficieel werk was, zonder contract (CGVS 19/21722, p. 9). Het vinden van officieel werk zou echter erg moeilijk zijn volgens u, gezien er ook onder de Spanjaarden zelf veel werkloosheid zou heersen (CGVS 19/21722, p. 11). Het CGVS erkent dat de economische situatie in Spanje verschilt van deze in België en dat het daardoor minder evident kan zijn om in Spanje werk te kunnen vinden. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven bij uw zoektocht naar werk of dat u geen toegang gehad zou hebben tot de Spaanse arbeidsmarkt. U geeft bovendien zelf aan officieel gewerkt te hebben in Spanje. Zo verklaarde u dat u een arbeidscontract had bij een hotel (CGVS 19/21722, p. 14) en een Spaans-Frans plasticbedrijf (CGVS 19/21722, p. 18). De omstandigheden waarin u moest werken in dit laatste bedrijf zouden echter veel zwaarder geweest zijn dan hoe dit werd bepaald in uw contract (CGVS 19/21722, p. 18). Ook in dit opzicht kan echter verwacht worden dat u als persoon die in Spanje het statuut van internationaal beschermde geniet, zich zou wenden tot de Spaanse autoriteiten om bescherming te zoeken tegen dergelijke vormen van misbruik, die op hun beurt gedragsrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermde dienen te respecteren en beschermen. Met uw job in het hotel zou u na tien dagen gestopt zijn, omdat er toen werd ingehouden op het leefloon dat u ontving (CGVS 19/21722, p. 18-19). Dat u geen leefloon of minder leefloon ontving omdat u werk gevonden had, kan echter allesbehalve gezien worden als een indicatie dat u niet de toegang had tot de Spaanse arbeidsmarkt, integendeel. Uw echtgenote verklaart dat niemand haar in dienst wilde nemen in Spanje omwille van het feit dat ze een hoofddoek droeg (CGVS 19/21722B, p. 8). Het dragen van een hoofddoek op de werkvloer kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Hierdoor kan het feit dat uw echtgenote om deze reden niet in dienst werd genomen niet beschouwd

worden als vervolging of onmenselijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Nog stelt u dat de opleidingen die u kreeg in Spanje niet voldoende waren volgens wat u hieromtrent voor ogen had (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart hierover dat u tweemaal per week een uur taalles kreeg, wat volgens u te weinig was en helemaal anders dan het systeem in België (CGVS 19/21722, p. 11). Uw echtgenote haalt hierover nog aan dat zij niets leerde van de lessen die ze daar volgde omdat er geen differentiatie gemaakt werden tussen de verschillende niveaus van de deelnemers aan de lessen (CGVS 19/21722B, p. 6). Dat ook in dit opzicht verschillen te vinden zijn tussen verschillende EU-lidstaten, kan echter opnieuw niet gezien worden als een indicatie van het feit dat u in Spanje niet de toegang had tot het volgen van opleidingen en uw rechten daardoor dermate geschonden werden dat er sprake zou kunnen zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in uw hoofde. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u naast deze opleiding ook nog een opleiding sanitair en airconditioning heeft kunnen volgen in Spanje (CGVS 19/21722, p. 19).

Ten tweede stelt u dat jullie het slachtoffer werden van discriminatie in Spanje (CGVS 19/21722, p. 17).

U verklaarde dat er in de eerste woning waar jullie verbleven in Spanje onder andere racistische brochures aan jullie deur gekleefd werden (CGVS 19/21722, p. 17). Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Bovendien geeft het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding tot de conclusie dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen bij bovenstaande situaties. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toen terecht kon bij de organisatie die jullie ondersteunde bij jullie procedure, waarna de daders door hen werden aangepakt (CGVS 19/21722, p. 17). U had dus wel toegang tot kanalen om dergelijke daden aan te klagen in Spanje, en kan hiermee dus helemaal niet aantonen dat u zich in Spanje niet kon rekenen op effectieve bescherming van de autoriteiten tegen dergelijke daden van discriminatie. Los daarvan is discriminatie –hoe verwerpelijk ook- onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming.

Nog haalt u aan dat uw kinderen gediscrimineerd werden op school gezien kinderen van allochtone afkomst daar in aparte klassen gestopt werden (CGVS 19/21722, p. 15). Er werd u echter op gewezen dat ook in België de mogelijkheid kan bestaan dat kinderen van allochtone in aparte klassen gestopt werden om hen eerst op weg te zetten met de verwerving van een nieuwe taal en dat een dergelijke praktijk daarom niet gelijk gesteld kan worden als discriminatie op vlak van hun herkomst, maar eerder gezien moet worden als een bepaalde pedagogische aanpak inzake taalverwerving (CGVS 19/21722, p. 15). Hierdoor kan ook u hiermee bezwaarlijk blijf maken van het bestaan van enige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Uw echtgenote haalde nog aan dat jullie onvoldoende ondersteuning kregen voor de kinderen en dat jullie slechts negentig euro per maand ontvingen voor een bepaalde periode, waarna dit stopgezet werd (CGVS 19/21722B, p. 8).

Dat jullie voor een bepaalde periode wel financiële ondersteuning kregen, hoewel tijdelijk, toont echter aan dat jullie wel materiële steun ontvingen in Spanje. Dat jullie na een bepaalde periode geacht werden op uw eigen benen te staan, is echter geen onredelijke behandeling, gezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak en financiële ondersteuning enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Uit geen van deze verklaringen kan worden afgeleid dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de ondersteuning die jullie daar ontvingen.

Verder haalt uw echtgenote aan dat de medische zorgen die jullie daar ontvingen ontoereikend waren (CGVS 19/21722B, p. 8).

Uw echtgenote verklaart hieromtrent dat ze voor haar rugklachten geen vrouwelijke moslima arts kon krijgen en dat het anderhalf jaar duurde voor jullie zoontje een gepaste behandeling ontving voor de problemen die hij had met zijn amandelen (CGVS 19/21722B, p. 8). Bovenstaande elementen kunnen echter niet aantonen dat er in Spanje geen dokters aanwezig waren bij wie jullie terecht konden of dat jullie de toegang geweigerd werd tot enige vorm voor medische zorgen. Dat uw vrouw geen vrouwelijke

arts kon krijgen die moslima was, of dat jullie lang moesten wachten vooraleer jullie zoontje de juiste behandeling kreeg, kan namelijk niet gezien worden als het weigeren van enige vorm van medische zorgen. Uit haar verklaringen blijkt echter enkel dat zij zelf weigerde verzorgd te worden door de beschikbare arts en dat hoewel uw zoontje onderzocht werd en behandeld werd in Spanje de juiste behandeling te lang op zich liet wachten volgens jullie normen. Dergelijke problemen kunnen echter niet gelijkgesteld worden aan discriminatie of onmenselijke behandeling die in jullie hoofde zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

De socio-economische problemen die hierboven door u werden aangehaald, worden bovendien sterk ondermijnd door het feit dat u verklaart dat u voor het probleem met de Roma eigenlijk niet van plan was Spanje te verlaten (CGVS 19/21722, p. 14), wat erop wijst dat ze de zaken die u aanhaalde op zich eigenlijk niet van dien aard waren dat u daar geen menswaardig bestaan kon leiden.

Nog haalde u aan dat de beschermingsstatus die u ontving in Spanje van tijdelijke aard is, en dat u niet zeker weet of deze nog geldig is (CGVS 19/21722, p. 10).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze vaststellingen. Het uittreksel van de familiesamenstelling, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, het uittreksel van de burgerlijke stand op naam van uw echtgenote, het Griekse laissez-passer document op naam van uw zoontje Essam en uw legerboekje, ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, herkomst, familiebanden en verblijf in Griekenland. Geen van deze elementen wordt hier betwist.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers duiden aan dat zij niet akkoord gaan met de visie van de commissaris-generaal over hun problemen in Spanje met de Roma in de buurt waar ze woonden. Ondergeschikt wijzen ze erop dat ze bij een terugkeer naar Spanje een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing: ze werden al het slachtoffer van ernstige feiten en het probleem is niet opgelost.

2.2. Bij het verzoekschrift worden geen documenten gevoegd, ter zitting worden geen documenten neergelegd.

2.3.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje, (ii) hun basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en (iii) de documenten die verzoekers hebben neergelegd niets veranderen aan bovenstaande appreciatie.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.2. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 16 maart 2017 in Spanje het statuut van erkend vluchteling verkregen (adm. doss., stuk 5 A & B, notities persoonlijk onderhoud van 24 oktober 2019 en Eurodac Search Result).

Verzoekers betwisten dit niet in hun verzoekschrift, noch blijkt dat verzoekers thans niet langer de vluchtelingenstatus in Spanje zouden genieten. In dit verband stelt de eerste bestreden beslissing het volgende (de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing):

“Nog haalde u aan dat de beschermingsstatus die u ontving in Spanje van tijdelijke aard is, en dat u niet zeker weet of deze nog geldig is (CGVS 19/21722, p. 10).”

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

2.3.3. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd

verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.

2.3.4. De bestreden beslissingen duiden op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u op basis van bovenstaande motieven geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u in dit geval geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Spanje hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u ook uw levensomstandigheden in Spanje gelden. In het bijzonder verklaart u dat de levensomstandigheden en mogelijkheden daar niet waren wat u ervan verwacht had gebaseerd op wat u hierover verteld werd voor uw hervestiging vanuit Griekenland. In dit opzicht haalt u aan dat het moeilijk is om werk en huisvesting te vinden in Spanje, dat jullie daar discriminatie ondervonden, dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus verkregen in Spanje. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste verklaart u dat het moeilijk was om een woning en werk te kunnen vinden in Spanje en dat de opleidingen die u daar kon volgen ontoereikend waren (CGVS 19/21722, p. 11, 15).

U woonde gedurende een jaar en twee maanden in een woning die voor u geregeld en betaald werd door het Rode Kruis (CGVS 19/21722, p. 8). Na afloop van de termijn waarin het Rode Kruis hiervoor instond, slaagde u erin om op basis van afspraken met de eigenaar van de woning in het huis te kunnen blijven (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel het normaal gezien een voorwaarde was dat u een arbeidscontract moest kunnen voorleggen om een woning te kunnen huren, stelde u dat de huisbaas erg inschikkelijk was omdat het eerder geregeld was met de organisatie, omdat jullie Syriërs waren en omdat u beloofde alles steeds op tijd te betalen (CGVS 19/21722, p. 9). Hoewel u dus het vinden van een woning verbindt aan het hebben van een arbeidscontract, toont u hiermee zelf aan dat de situatie niet altijd zo zwart-wit is en dat er ook nog andere mogelijkheden of oplossingen gevonden kunnen worden voor mensen die zich in gelijkaardige situaties als de uwe bevinden. Over het vinden van werk verklaarde u dat u geregeld werkte in de landbouwsector, maar dat dit onofficieel werk was, zonder contract (CGVS 19/21722, p. 9). Het vinden van officieel werk zou echter erg moeilijk zijn volgens u, gezien er ook onder de Spanjaarden zelf veel werkloosheid zou heersen (CGVS 19/21722, p. 11). Het CGVS erkent dat de economische situatie in Spanje verschilt van deze in België en dat het daardoor minder evident kan zijn om in Spanje werk te kunnen vinden. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven bij uw zoektocht naar werk of dat u geen toegang gehad zou hebben tot de Spaanse arbeidsmarkt. U geeft bovendien zelf aan officieel gewerkt te hebben in Spanje. Zo verklaarde u dat u een arbeidscontract had bij een hotel (CGVS 19/21722, p. 14) en een Spaans-Frans plasticbedrijf (CGVS 19/21722, p. 18). De omstandigheden waarin u moest werken in dit laatste bedrijf zouden echter veel zwaarder geweest zijn dan hoe dit werd bepaald in uw contract (CGVS 19/21722, p. 18). Ook in dit opzicht kan echter verwacht worden dat u als persoon die in Spanje het statuut van internationaal beschermde geniet, zich zou wenden tot de Spaanse autoriteiten om bescherming te zoeken tegen dergelijke vormen van misbruik, die op hun beurt gedragsrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermde dienen te respecteren en beschermen. Met uw job in het hotel zou u na tien dagen gestopt zijn, omdat er toen werd ingehouden op het leefloon dat u ontving (CGVS 19/21722, p. 18-19). Dat u geen leefloon of minder leefloon ontving omdat u werk gevonden had, kan echter allesbehalve gezien worden als een indicatie dat u niet de toegang had tot de Spaanse arbeidsmarkt, integendeel. Uw echtgenote verklaart dat niemand haar in dienst wilde nemen in Spanje omwille van het feit dat ze een hoofddoek droeg (CGVS 19/21722B, p. 8). Het dragen van een hoofddoek op de werkvloer kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Hierdoor kan het feit dat uw echtgenote om deze reden niet in dienst werd genomen niet beschouwd worden als vervolging of onmenselijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Nog stelt u dat de opleidingen die u kreeg in Spanje niet voldoende waren volgens wat u hieromtrent voor ogen had (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart hierover dat u tweemaal per week een uur taalles kreeg, wat volgens u te weinig was en helemaal anders dan het systeem in België (CGVS 19/21722, p. 11). Uw echtgenote haalt hierover nog aan dat zij niets leerde van de lessen die ze daar volgde omdat er geen differentiatie gemaakt werden tussen de verschillende niveaus van de deelnemers aan de lessen (CGVS 19/21722B, p. 6). Dat ook in dit opzicht verschillen te vinden zijn tussen verschillende EU-lidstaten, kan echter opnieuw niet gezien worden als een indicatie van het feit dat u in Spanje niet de toegang had tot het volgen van opleidingen en uw rechten daardoor dermate geschonden werden dat er sprake zou kunnen zijn van onmenselijke of vernederende behandeling in uw hoofde. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u naast deze opleiding ook nog een opleiding sanitair en airconditioning heeft kunnen volgen in Spanje (CGVS 19/21722, p. 19).

Ten tweede stelt u dat jullie het slachtoffer werden van discriminatie in Spanje (CGVS 19/21722, p. 17).

U verklaarde dat er in de eerste woning waar jullie verbleven in Spanje onder andere racistische brochures aan jullie deur gekleefd werden (CGVS 19/21722, p. 17). Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Bovendien geeft het gegeven dat er soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding tot de conclusie dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen bij bovenstaande situaties. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toen terecht kon bij de organisatie die jullie ondersteunde bij jullie procedure, waarna de daders door hen werden aangepakt (CGVS 19/21722, p. 17). U had dus wel toegang tot kanalen om dergelijke daden aan te klagen in Spanje, en kan hiermee dus helemaal niet aantonen dat u zich in Spanje niet kon rekenen op effectieve bescherming van de autoriteiten tegen

dergelijke daden van discriminatie. Los daarvan is discriminatie –hoe verwerpelijk ook- onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming.

Nog haalt u aan dat uw kinderen gediscrimineerd werden op school gezien kinderen van allochtone afkomst daar in aparte klassen gestopt werden (CGVS 19/21722, p. 15). Er werd u echter op gewezen dat ook in België de mogelijkheid kan bestaan dat kinderen van allochtone in aparte klassen gestopt werden om hen eerst op weg te zetten met de verwerving van een nieuwe taal en dat een dergelijke praktijk daarom niet gelijk gesteld kan worden als discriminatie op vlak van hun herkomst, maar eerder gezien moet worden als een bepaalde pedagogische aanpak inzake taalverwerving (CGVS 19/21722, p. 15). Hierdoor kan ook u hiermee bezwaarlijk blijf maken van het bestaan van enige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

Uw echtgenote haalde nog aan dat jullie onvoldoende ondersteuning kregen voor de kinderen en dat jullie slechts negentig euro per maand ontvingen voor een bepaalde periode, waarna dit stopgezet werd (CGVS 19/21722B, p. 8).

Dat jullie voor een bepaalde periode wel financiële ondersteuning kregen, hoewel tijdelijk, toont echter aan dat jullie wel materiële steun ontvingen in Spanje. Dat jullie na een bepaalde periode geacht werden op uw eigen benen te staan, is echter geen onredelijke behandeling, gezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak en financiële ondersteuning enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Uit geen van deze verklaringen kan worden afgeleid dat de Spaanse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft de ondersteuning die jullie daar ontvingen.

Verder haalt uw echtgenote aan dat de medische zorgen die jullie daar ontvingen ontoereikend waren (CGVS 19/21722B, p. 8).

Uw echtgenote verklaart hieromtrent dat ze voor haar rugklachten geen vrouwelijke moslima arts kon krijgen en dat het anderhalf jaar duurde voor jullie zoontje een gepaste behandeling ontving voor de problemen die hij had met zijn amandelen (CGVS 19/21722B, p. 8). Bovenstaande elementen kunnen echter niet aantonen dat er in Spanje geen dokters aanwezig waren bij wie jullie terecht konden of dat jullie de toegang geweigerd werd tot enige vorm voor medische zorgen. Dat uw vrouw geen vrouwelijke arts kon krijgen die moslima was, of dat jullie lang moesten wachten vooraleer jullie zoontje de juiste behandeling kreeg, kan namelijk niet gezien worden als het weigeren van enige vorm van medische zorgen. Uit haar verklaringen blijkt echter enkel dat zij zelf weigerde verzorgd te worden door de beschikbare arts en dat hoewel uw zoontje onderzocht werd en behandeld werd in Spanje de juiste behandeling te lang op zich liet wachten volgens jullie normen. Dergelijke problemen kunnen echter niet gelijkgesteld worden aan discriminatie of onmenselijke behandeling die in jullie hoofde zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België.

De socio-economische problemen die hierboven door u werden aangehaald, worden bovendien sterk ondermijnd door het feit dat u verklaart dat u voor het probleem met de Roma eigenlijk niet van plan was Spanje te verlaten (CGVS 19/21722, p. 14), wat erop wijst dat ze de zaken die u aanhaalde op zich eigenlijk niet van dien aard waren dat u daar geen menswaardig bestaan kon leiden."

2.3.5. Verzoekers slagen er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers uiten geen enkele kritiek op de motieven waarin de commissaris-generaal ingaat op de moeilijkheden die verzoekers hebben vermeld om een woning en werk te kunnen vinden in Spanje en dat de opleidingen die ze daar konden volgen ontoereikend waren, waarin hij ingaat op de discriminatie in Spanje waarvan verzoekers stelden het slachtoffer te zijn, waarin hij ingaat op de onvoldoende ondersteuning voor de kinderen die ze kregen en de ontoereikende zorg die ze ontvingen.

De Raad stelt in dit verband dus vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente motieven in dit verband, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat zij *in casu* niet doen. De Raad acht deze niet betwiste motieven correct en sluit zich daarbij aan.

2.3.6. Het enige motief waarop verzoekers kritiek uiten, is het volgende:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u Spanje verliet omwille van problemen met Roma in de buurt waar jullie woonden (CGVS 19/21722, p. 12-17). De problemen die u in dit opzicht beschrijft, bevinden zich in de gemeenrechtelijke sfeer. In dergelijke gevallen dient u dan ook bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten, die op hun beurt gedragrechtelijk verplicht zijn u bescherming te bieden, gezien zij gebonden zijn aan het EU-acquis en dus ook uw rechten als internationaal beschermde dienen te respecteren en beschermen. Het feit dat de politie tussenbeide kwam, uw verklaringen afnam, en verschillende van deze personen arresteerde, toont bovendien aan dat u effectief op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kon rekenen (CGVS 19/21722, p. 12-17). Dat u dit ontoereikend vond, omdat er nog steeds veel problemen waren in de buurt waar u woonde en omdat daar ook veel familieleden woonden van de personen met wie jullie problemen hadden (p. 13-16), is echter niet afdoende om in dit opzicht te concluderen dat u niet op de Spaanse autoriteiten kon rekenen. Hetzelfde kan gezegd worden over het incident van seksueel misbruik waar het zoontje van uw zus het slachtoffer van werd (CGVS 19/21722, p. 15-16). Hoewel het CGVS het ten zeerste betreurt dat hij een dergelijk voorval heeft moeten meemaken, worden jullie ook in een dergelijke context geacht bescherming te zoeken bij de Spaanse autoriteiten. Gezien jullie meermaals in contact kwamen met de autoriteiten en ze ingrepen bij de andere problemen die jullie hadden met de Roma, kan verwacht worden dat jullie ook hiervoor bij hen terecht zouden kunnen (zie boven). Gevraagd of u ook van dit incident melding maakte bij de politie, zegt u echter van niet (CGVS 19/21722, p. 15). U verklaart dit niet gedaan te hebben omdat dit volgens de Spanjaarden en uw sociaal-assistent, net zoals homoseksualiteit erg normaal zouden zijn in Europa (CGVS 19/21722, p. 15-16). Er dient u hier echter op gewezen te worden dat pedofilie dermate verschilt van homoseksualiteit en in tegenstelling tot homoseksualiteit wel strafbaar is volgens de EU-wetgeving. Ook hiertegen zouden de Spaanse autoriteiten, gebonden aan het EU-acquis, gedragrechtelijk verplicht zijn u en uw familieleden te beschermen. Van iemand met internationale bescherming mag dan ook verwacht worden dat hij voor zulke zaken beroep doet op de overheid van het land waar hij bescherming geniet.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat bovenstaand probleem zich beperkte tot een interpersoonlijk conflict in de buurt waar u toen woonde. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich van dit conflict kon ontdoen, door zich in een andere regio van Spanje te vestigen. U verklaart in dit opzicht dat u probeerde een woonplaats te vinden in een andere regio, namelijk Valencia, maar dat u daar geen onderkomen kon vinden (CGVS 19/21722, p. 13). Uit uw verklaringen hierover kan echter niet afgeleid worden dat u dermate gezocht zou hebben naar mogelijkheden of oplossingen voor uw woon- en werksituatie in Valencia om te kunnen concluderen dat dit onmogelijk was. Nog moet hier gewezen worden op het feit dat u enkel in Valencia probeerde een woning te vinden en wanneer dit niet direct lukte, u quasi onmiddellijk besloot het land te verlaten (zie boven). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u slechts drie dagen in Valencia verbleven zou hebben (CGVS 19/21722, p. 13). U verklaart bovendien dat er wel woningen verkrijgbaar waren, maar dat het probleem was dat u geen arbeidscontract of verzekering kon voorleggen (CGVS 19/21722, p. 13). Hiermee toont u aan dat u evenveel recht had op het vinden van een woning als Spaanse burgers, maar dat u wel aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen zoals elke Spaanse burger, wat niet gezien kan worden als een vernederende of onmenselijke behandeling in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de Spaanse overheid wat uw huisvesting betreft in gebreke zou zijn gebleven."

Uit verzoekers verklaringen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12, 13, 14, 16 en 17) blijkt dat nadat zijn familie bedreigd werd en hij een messteek kreeg, hij een klacht heeft ingediend bij de politie. De politie heeft twee mannen opgepakt die een Marokkaanse kennis aangevallen hadden. Deze twee zitten nog vast en riskeren zes maanden opgesloten te worden. Verzoekers hebben dus een beroep kunnen doen op de politie en geven nergens in hun verklaringen aan dat de politie zou geweigerd hebben hen te helpen, integendeel. Hieruit blijkt dat verzoekers niet aangeven dat zij bij hun gemeenrechtelijke problemen niet op de hulp en bescherming zouden kunnen rekenen van de Spaanse autoriteiten, die bovendien verdragsrechtelijk verplicht zijn verzoekers, die erkende vluchtelingen zijn, te beschermen. Van iemand met internationale bescherming mag dan ook verwacht worden dat hij voor zulke zaken beroep doet op de overheid van het land waar hij bescherming geniet.

2.3.7. Verzoekers blijven in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoekers kunnen dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te

voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat ook de lokale bevolking in Spanje socio-economische problemen kan hebben (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11).

Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Spanje blootgesteld zullen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, wordt erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. In acht genomen wat hierboven wordt gesteld, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht concludeert dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET